

Postbus 2894 1000 CW Amsterdam

Aan de woordvoerders asiel van de commissie Justitie en
Veiligheid

Landelijk Bureau
Postbus 2894
1000 CW Amsterdam
Telefoon (020) 346 72 00
Helpdesk (020) 346 72 50
Fax (020) 617 81 55
www.vluchtelingenwerk.nl
info@vluchtelingenwerk.nl

Datum 10 februari 2020
Betreft Brief VluchtelingenWerk Nederland – AO Vreemdelingen- en
asielbeleid 13 februari 2020
Ons kenmerk O.2.2.20-020.MK

Geachte woordvoerders,

Bijna 9000 vluchtelingen wachten op de start van hun asielprocedure. Sommigen al bijna twee jaar. Ze leven tussen hoop en vrees en kunnen letterlijk geen kant op. Het wachten zonder te weten wanneer hun asielprocedure eindelijk zal starten is gekmakend. Tijdens het wachten zijn er voor deze groep asielzoekers, waarvan een groot deel een verblijfsvergunning zal krijgen, nauwelijks activiteiten. Hun integratie start hierdoor veel te laat en vanuit een positie, die onnodig is verslechterd door de Nederlandse overheid. Als gevolg van de extreme wachttijden moet het COA de komende maanden op zoek naar duizenden extra opvangplekken. Wij vrezen dat de kwaliteit van opvang hierdoor nog verder onder druk komt te staan. VluchtelingenWerk Nederland maakt zich ernstige zorgen. De wachttijden moeten korter en de staatssecretaris moet de leefomstandigheden van de wachtende asielzoekers verbeteren.

Wij geven in deze brief een toelichting op de maatregelen die de staatssecretaris wat ons betreft zou moeten nemen, mede met het oog op het aankomende Algemeen Overleg 13 februari. Daarin zal ook de stand van zaken van het *'Programma Flex'* over de toekomst van het opvangmodel aan de orde komen. Maar eerst wil VluchtelingenWerk Nederland graag uw aandacht vragen voor een oplossing die wij hebben om de overlast die een kleine groep asielzoekers in de asielzoekerscentra veroorzaakt aanzienlijk terug te dringen.

1. Verkort wachttijden en overlast door stoppen van nutteloze Dublinclaims

De afgelopen tijd is er veel aandacht geweest voor de overlast die een kleine groep asielzoekers met name afkomstig uit 'veilige landen' veroorzaakt. Het heeft de staatssecretaris ertoe gebracht voor te stellen om alle asielzoekers afkomstig uit veilige landen van herkomst apart en met een sober regime op te vangen. Om dezelfde reden wil zij ook asielzoekers die een Dublinclaim opgelegd krijgen in hun vrijheid beperken en alleen nog beperkte opvangvoorzieningen bieden. VluchtelingenWerk vindt dit voorstel onwenselijk, onmenselijk en overbodig. We steunen van harte maatregelen om overlast tegen te gaan, de voorgestelde maatregelen zijn wat ons betreft echter disproportioneel en ineffectief. Wij zetten daar een andere oplossing tegenover, die daarnaast als voordeel heeft dat het zal bijdragen aan het sneller wegwerken van de achterstanden en meer

beschikbare opvangcapaciteit: stop met het leggen van nutteloze Dublinclaims voor asielzoekers uit veilige landen.

Wat is de huidige situatie?

Asielzoekers die afkomstig zijn uit een zogeheten veilig land van herkomst worden met voorrang en versneld behandeld in 'spoor 2'. In 2019 zijn ongeveer 3800 asielverzoeken door asielzoekers uit zogeheten veilige landen van herkomst gedaan, een kleine 20% van het totaal aantal asielaanvragen. De doorlooptijd van deze procedure is slechts vier weken. Er is geen rust- en voorbereidingstermijn, geen medisch onderzoek, slechts één gehoor en na afwijzing krijgen zij een EU-inreisverbod voor twee jaar. De IND heeft deze korte doorlooptijd in 2019 ook constant weten te houden¹. Gedurende deze procedure verblijven zij in de COL (Centrale Opvang Locatie) met sobere voorzieningen in Ter Apel of Budel en vervolgens in de VBL (Vrijheid Beperkende Locatie) in Ter Apel in afwachting van hun terugkeer. Slechts in een klein percentage van de zaken wordt beroep aangetekend. Soms worden asielverzoeken van asielzoekers uit veilige landen wel ingewilligd. In bijvoorbeeld Marokkaanse zaken was dit vorig jaar 1% het geval.

Asielzoekers uit veilige landen zouden dus heel kort in de opvang moeten verblijven. Bovendien alleen in de speciale locaties in Ter Apel en Budel en vrijwel nooit in een azc. Maar de praktijk laat iets heel anders zien. Klachten van ernstige overlast van medebewoners, COA-personeel en omwonenden door 'veilige landers' komen van azc's uit het hele land. Hoe kan dat?

Direct na de asielaanvraag doet de Vreemdelingenpolitie (AVIM) onderzoek naar identiteit en reisroute. Bij een groot deel van deze asielaanvragen wordt door hen een indicatie gevonden voor een mogelijke eerdere asielaanvraag in een andere lidstaat. De Algemene Rekenkamer liet in hun onderzoek van enige jaren geleden al zien dat voor een aantal nationaliteiten dat meer dan 80% of soms zelfs meer dan 90% betreft². Precieze cijfers over het aantal 'veilige landers' die onder het Dublin-spoor worden afgedaan ontbreken, maar het lijkt dus wel over relatief groot aandeel van alle veilige landers te gaan.

Als er een indicatie wordt gevonden van een mogelijke eerdere asielaanvraag in een ander EU-land wordt op dat land een Dublinclaim gelegd. Dan begint een langdurige en gecompliceerde procedure. Ondertussen worden de asielzoekers overgeplaatst van de COL naar een azc waar zij de uitkomst van de Dublinprocedure kunnen gaan afwachten. De doorlooptijd van een Dublinprocedure is gemiddeld 14 weken en dus aanmerkelijk langer dan de vier weken voor asielverzoeken uit veilige landen van herkomst, waarbij de doorlooptijd van de Dublinprocedure voor asielzoekers afkomstig uit veilige landen gemiddeld nog veel langer is³.

De werkelijke *verblijfstijd* is echter vele maanden langer. In de doorlooptijd is niet de tijd meegenomen waarin een andere staat aan zet is. Zo heeft een staat als een claim gelegd is twee maanden de tijd om te reageren. In 2018 werden 20% (1401) van de claims geweigerd en vervolgens kan Nederland dan nog vragen om een herbeoordeling. De meest voorkomende reden voor weigering is dat weer een ander EU-land verantwoordelijk wordt geacht. Vaak zijn er zelfs meerdere landen die mogelijk verantwoordelijk kunnen zijn⁴. Nederland kan er dan voor kiezen bij een ander land een claim te leggen. Dan gaan

1 Uit eerder onderzoek van het WODC blijkt dat in de jaren 2016-2018 de IND in 80% van de asielaanvragen van asielzoekers uit veilige landen van herkomst deze binnen 15 dagen kan afdoen. WODC Maatregelen gericht op asielzoekers uit veilige landen. 2018, p. 62

2 Algemene Rekenkamer, Asielstroom 2014-2016. Een cohort asielzoekers in beeld. p. 34

3 WODC Maatregelen gericht op asielzoekers uit veilige landen. 2018, p. 61

4 ACVZ Onderzoeksrapport: Secundaire migratie november 2019, p. 96

er weer nieuwe termijnen lopen. Als de claim door een staat wordt geaccepteerd, krijgt de asielzoeker een overdrachtsbesluit. Tegen de voorgenomen Dublin-overdracht wordt vaker geprocedeerd door de betreffende asielzoeker. Het gaat daarbij over de vraag of de Dublinverordening wel juist wordt toegepast, bijvoorbeeld om medische omstandigheden, aanwezigheid van familieleden, de procedurele waarborgen en opvangomstandigheden in het overdrachtsland. Opgeteld leidt dit hele proces tot langdurig verblijf van veiligelanders in azc's door het hele land.

Uiteindelijk leiden er weinig Dublinclaims tot een daadwerkelijke overdracht. In 2018 werden 8619 claims gelegd en vonden uiteindelijk slechts 1849 overdrachten plaats (22%)⁵. Dat betekent dat slechts in één op de vijf zaken de claim leidt tot een daadwerkelijke overdracht. Een belangrijke oorzaak voor dit lage percentage is dat veel asielzoekers voor de overdracht zelfstandig het azc verlaten. De ACVZ concludeert in hun onderzoek naar secundaire migratie dat het bovendien regelmatig voorkomt dat asielzoekers uit veilige landen zelfs na een overdracht weer naar de lidstaat terugkeren die de claim legde⁶. Het leggen van Dublinclaims betekent dus een lange, gecompliceerde en tijdrovende procedure met weinig resultaat.

Wat stelt VluchtelingenWerk voor?

Stop met het leggen van Dublinclaims voor asielzoekers uit veilige landen van herkomst. Ook de ACVZ pleit ervoor om asielzoekers die evident kansarme vragen indienen en afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst uit te zonderen van het Dublin-systeem en in een versnelde asielprocedure af te doen⁷. De ACVZ vindt dat hier binnen de EU afspraken over gemaakt moeten worden, maar daar hoeft Nederland niet op te wachten. Zo draagt Finland bijvoorbeeld asielzoekers uit veilige landen niet over aan andere lidstaten⁸ en de ACVZ vond aanwijzingen dat Duitsland dit ook niet doet als zij perspectief voor terugkeer zien⁹.

Een groot voordeel van het niet meer leggen van Dublinclaims in deze gevallen, is dat er veel tijd en capaciteit vrijkomt bij de IND, die ingezet kan worden voor het wegwerken van de achterstanden bij de vooral kansrijke asielzoekers. Daarnaast zal er ook opvangcapaciteit vrijkomen in de azc's, waar momenteel een ernstig tekort aan is. Doordat 'veilige landers' veel korter worden opgevangen, en niet meer in azc's, zal de duur en spreiding van eventuele overlast beperkt worden. Hierdoor is het ook veel beter mogelijk gericht maatregelen te nemen.

Al eerder heeft Nederland besloten om geen Dublinclaims meer te leggen voor asielzoekers uit de Westelijke Balkan (sinds 2016) en Georgië (sinds 2017). Deze asielverzoeken worden dan binnen spoor 2 binnen enkele weken afgedaan. Met deze landen van herkomst zijn terugkeerafspraken gemaakt. Het is zeker van belang om ook met andere veilige landen van herkomst goede terugkeerafspraken te maken zodat de afgewezen asielzoekers daadwerkelijk kunnen terugkeren en niet alleen de opvang verlaten. Dat deze afspraken er nog niet zijn, is geen reden om nutteloze claims te leggen en deze asielzoekers langdurig in de azc's te laten verblijven, waarbij een deel ernstige overlast veroorzaakt. Temeer omdat de claims in het merendeel van de gevallen slechts leidt tot langdurig verblijf met maar zeer weinig perspectief op daadwerkelijke overdracht,

5 ACVZ, Onderzoeksrapport, p. 173

6 ACVZ, Beleidsadvies: Secundaire migratie, november 2019, p. 21

7 ACVZ, Beleidsadvies, p. 36

8 EMN Benchmark Asielzoekers uit veilige landen van herkomst, april 2018

9 ACVZ, Onderzoeksrapport, p. 131

omdat het grootste deel vlak voor overdracht uit de opvang verdwijnt en van diegene die wel worden overdragen een deel alsnog weer terugkeert naar Nederland.

VluchtelingenWerk wijst het plan af om aparte sobere opvang te creëren voor alle asielzoekers die afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst. Afkomst mag niet bepalend zijn voor de vorm van opvang. Daarnaast gaat het maar om een kleine groep onder de 'veilige landers' die daadwerkelijk overlast veroorzaakt en dat is onvoldoende reden om categoriaal, op basis van land van herkomst, een hele groep slechter te behandelen. Er bevinden zich bovendien ook extra kwetsbare asielzoekers (met name lhbt-ers) tussen die juist wel in aanmerking komen voor een asielvergunning. VluchtelingenWerk stelt voor om geen Dublinclaims meer te leggen voor de asielzoekers uit veilige landen van herkomst zodat er snel op hun asielverzoek wordt beslist en ze niet meer langdurig in de azc's zullen verblijven.

Sobere opvang voor Dublinclaimanten

De staatssecretaris wil ook de opvangvoorzieningen beperken voor asielzoekers waar een Dublinclaim voor is gelegd. Dit gaat om een grotere groep dan alleen de asielzoekers afkomstig uit veilige landen van herkomst. Het kunnen ook asielzoekers zijn met een zeer kansrijke asielaanvraag, zoals Syriërs of Jemenieten. Alleen wordt eerst gezien of een ander land verantwoordelijk kan zijn voor de afhandeling van hun asielverzoek. Het voorstel van de staatssecretaris betreft het beperken van de bewegingsvrijheid door een frequente meldplicht, meer detentie en verstrekkingen in natura in plaats van leefgeld en het beperken en onthouden van bepaalde activiteiten op de locatie. Bewoners van hetzelfde azc zullen dan recht hebben op verschillende voorzieningen. Dit zal voor het COA nauwelijks uitvoerbaar zijn, en vooral leiden tot heel veel spanningen tussen bewoners onderling en tussen bewoners en het COA.

Het WODC heeft er al op gewezen dat het beperken van opvangvoorzieningen al snel in strijd kan komen met Europese regelgeving.¹⁰ De Opvangrichtlijn geeft een beperkt aantal situaties op grond waarvan opvangvoorzieningen beperkt mogen worden. Bijvoorbeeld bij het niet voldoen aan de meldplicht, verzwijgen van inkomsten of overlast. Dit mag bovendien alleen in individuele gevallen en niet groepsgevijs. Met betrekking tot het verstrekken van opvangvoorzieningen in natura geldt dat op grond van art. 2 Opvangrichtlijn onder materiële opvangvoorzieningen ook altijd een dagvergoeding zou moeten vallen. Het EU Hof van Justitie noemt dit ook in de recente uitspraak *Haqbin* (12 november 2019) over onthoudingen van verstrekkingen.

De staatssecretaris wil Dublinclaimanten ook eerder gaan detineren. De Dublinverordening biedt wel de mogelijkheid om Dublinclaimanten te detineren maar daarvoor gelden strikte waarborgen. Als Nederland het beleid hierin verder wil oprekken, zal dit al snel in strijd zijn met de Verordening.

VluchtelingenWerk vindt dat de voorzieningen voor asielzoekers met een Dublinclaim niet beperkt moeten worden en de detentiemogelijkheden niet verder mogen worden uitgebreid. Hier zijn geen goede gronden voor en het is strijdig met Europese regelgeving.

2. Leefomstandigheden van wachtende asielzoekers

VluchtelingenWerk heeft op 19 november het rapport '[Gevangen in een vastgelopen asielsysteem](#)' uitgebracht waarin wij onze grote zorg uitspreken over de huidige tekortkomingen in de opvang van de toen naar schatting 8000 wachtende asielzoekers op de start van hun asielprocedure. Inmiddels gaat het om bijna 9000 wachtende

¹⁰ WODC Maatregelen gericht op asielzoekers uit veilige landen, p.69

asielzoekers. De situatie van wachtende asielzoekers die al langer dan een jaar in bijvoorbeeld pre-pol Apeldoorn verblijven in een gebouw waar ze niet kunnen koken, de ramen niet open kunnen, weinig privacy hebben, geen leefgeld krijgen en nauwelijks activiteiten aanbod, moet zo snel mogelijk verbeteren. Ook het grote aantal verhuizingen is zeer zorgelijk. Zelfs kinderen worden midden in het schooljaar overgeplaatst naar andere locaties.

VluchtelingenWerk heeft inmiddels een reactie van de staatssecretaris ontvangen op het rapport. De staatssecretaris geeft aan dat het terugbrengen van de doorlooptijden haar hoogste prioriteit heeft. Dat is mooi, maar helaas doet ze geen toezeggingen ten aanzien van het noodzakelijk verbeteren van de leefomstandigheden van asielzoekers die al zo lang wachten in de wetenschap dat de achterstanden ook dit jaar nog niet weggewerkt zullen zijn. Sterker nog, met haar brief aan de Kamer van 18 december 2019 heeft ze aangekondigd de omstandigheden voor groepen asielzoekers waar ofwel een Dublinclaim loopt ofwel uit een veilig land van herkomst komen, drastisch te zullen gaan verslechteren. Bovendien beperkt zij sinds 1 december ook de eerste twee maanden het recht op gezondheidszorg voor alle wachtende asielzoekers, zoals blijkt uit de beantwoording van Kamervragen (nr. 1478, 21 januari 2020).

Ten aanzien van taalles door professionals verwijst zij naar de Kamervragen¹¹ die hierover onlangs zijn beantwoord. Het aantal nationaliteiten dat hiervoor in aanmerking komt is uitgebreid. Uit de beantwoording van de Kamervragen blijkt echter dat deze professionele taalles voor een vijftal nationaliteiten (Syriërs, Eritreeërs, Jemenieten, Turken en Staatlozen) pas begint in één van de vier proces opvanglocaties (POL), maar daar verhuizen asielzoekers pas naar toe als hun asielprocedure van start zal gaan. Dit kan in veel gevallen vele maanden en soms jaren duren.

VluchtelingenWerk pleit ervoor dat de staatssecretaris de leefomstandigheden van de wachtende asielzoekers verbetert door een beter aanbod in activiteiten en Nederlandse les, het voorkomen van verhuizingen en het verstrekken van leefgeld, zoals ook andere asielzoekers krijgen.

3. Voortgang Programma Flexibilisering Asielketen – opvangcapaciteit

In de op 15 november verschenen brief¹² over de voortgang van het Programma Flexibilisering Asielketen wordt aangegeven dat voor groepen asielzoekers van wie de asielprocedure nader onderzoek vergt in de (satellietlocaties van de) Gemeenschappelijke Vreemdelingenlocatie (GVL) moeten verblijven.

VluchtelingenWerk vreest dat dit in de toekomst in de praktijk gaat betekenen dat veel asielzoekers die uiteindelijk wel een vergunning krijgen langdurig in dergelijke grootschalige satellietlocaties moeten verblijven en niet de beoogde goede integratiestart zullen krijgen.

VluchtelingenWerk pleit ervoor ook asielzoekers van wie de asielprocedure nog nader onderzoek vergt door te plaatsen naar de regionale opvanglocaties.

Kansrijke asielzoekers en statushouders worden doorgeplaatst naar regionale opvanglocaties. Het valt VluchtelingenWerk op dat nergens in de brief wordt gesproken over kleinschalige opvang, terwijl dit wel als uitgangspunt in het Regeerakkoord is opgenomen.

¹¹ [Antwoord op vragen](#) van de leden Groothuizen en Paternotte over de Kerncijfers asiel en migratie, juni 2019 – 21 november 2019
¹² <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/kamerstukken/2019/11/15/tk-voortgang-programma-flexibilisering-asielketen>

VluchtelingenWerk staat een opvangmodel voor waarbij asielzoekers in kleinschalige opvanglocaties evenredig verspreid over het land verblijven in of bij de gemeente waar degene met een vergunning ook gehuisvest zullen worden. Dit gecombineerd met een aanbod van activiteiten en participatiemogelijkheden waardoor asielzoekers actief kunnen zijn en de regie over hun eigen leven kunnen behouden. Eerder onderzoek, zoals genoemd in het advies¹³ van de WRR uit 2015 (*'Geen tijd verliezen'*), heeft het belang daarvan aangetoond. Bovendien draagt behoud van veerkracht niet alleen bij aan een beter integratieproces voor degenen die mogen blijven, maar dit bevordert ook de terugkeer van degenen die definitief worden afgewezen.

Kleinschalige opvang is bovendien juist ook met het oog op draagvlak voor opvang in de betreffende gemeenten en buurten belangrijk. Daarnaast is het van groot belang voor snellere integratie dat degene die een vergunning krijgt al in of dichtbij de gemeente van huisvesting verblijft en een start kan maken met participatie en de opbouw van een netwerk. Aangezien de huisvesting van statushouders een gedeelde verantwoordelijkheid is van alle gemeenten gerelateerd aan inwonertal, moet dit ook voor de spreiding van opvanglocaties leidend zijn. De huidige opvanglocaties zijn momenteel echter zeer ongelijk over het land verdeeld.

Om de gewenste verdeling te bereiken die aansluit op de huisvestingstaakstelling bepleit VluchtelingenWerk om de uitbreiding van opvangcapaciteit van ca. 5000 die dit jaar nodig is alléén in die provincies te laten plaatsvinden waar nu een tekort is aan opvangcapaciteit om zo de verantwoordelijkheid voor de opvang van asielzoekers goed over het land te spreiden.

In deze locaties dient direct gestart worden met professionele Nederlandse les en een aanbod in activiteiten die overeenkomstig het project 'Plan Einstein' ook voor buurtgenoten toegankelijk zijn, zoals ICT-vaardigheden en ondernemerschap. Bij voorkeur kunnen de kinderen al naar de school gaan waar ze na statusverlening kunnen blijven. Dit zal in ieder geval voor de kinderen van middelbare schoolleeftijd gelden die naar (regionale) schakelklassen gaan. Ook zouden de bewoners van deze regionale opvanglocaties zoveel mogelijk gebruik moeten kunnen maken van het reguliere aanbod in de gemeente met betrekking tot sport, recreatie en (vrijwilligers)werk.

Zeker ook voor de eerste opvang in afwachting van huisvesting van de 'nareizigers' (gezinsherenigers van vluchtelingen, ca. 5000 per jaar) en de hervestigde vluchtelingen in het kader van het EU-programma, zoals Syriërs uit Turkije (ca. 1000 per jaar) zullen de kleine opvanglocaties in of bij de gemeente waar ze gaan wonen een veel betere start van het integratieproces kunnen bieden. Voor de participatiemogelijkheden is het van belang dat dergelijke locaties niet in het buitengebied liggen, maar in de buurt van faciliteiten en goed bereikbaar zijn met openbaar vervoer. De huidige locaties waar veel asielzoekers met grote kans op een verblijfvergunning nu langdurig verblijven voldoen hier niet aan.

VluchtelingenWerk pleit ervoor dat er in samenspraak met gemeenten een goed kader wordt ontwikkeld met stevige voorwaarden ten aanzien van nieuwe opvanglocaties en beschikbare voorzieningen. Het gaat om voorwaarden zoals kleinschaligheid, ligging (spreiding, niet afgelegen en goed bereikbaar met openbaar vervoer), leefomstandigheden (voldoende veiligheid en privacy) en een goed aanbod in onderwijs voor kinderen, taalles, digitale vaardigheden, (vrijwilligers)werk, recreatieve en sportactiviteiten die opbouw van een sociaal netwerk en participatie bevorderen.

¹³ <https://www.wrr.nl/publicaties/persberichten/2015/12/16/geen-tijd-te-verliezen-van-opvang-naar-integratie-van-asielmigranten>

4. Evaluatie EBTL en overlastgevende asielzoekers

Voor ernstige overlastgevers zal de EBTL-pilot overgaan in de “Handhaving en Toezichtlocatie” (HTL). VluchtelingenWerk wil erop wijzen dat uit de evaluatie blijkt dat in de EBTL's de helft van de populatie bestaat uit veilige landers. Zouden er geen Dublinclaims meer worden gelegd voor veilige landers dan zal de doelgroep waarvoor de EBTL is gebruikt aanmerkelijk afnemen. VluchtelingenWerk pleit ervoor om te bezien welke extra maatregelen genomen kunnen worden om overlast in de korte periode dat veilige landers dan alleen nog in Ter Apel en Budel verblijven tegen te gaan en nog beter te voorkomen. De evaluatie van de EBTL's biedt daar mogelijk aanknopingspunten voor.

Asielzoekers met zware psychiatrische problematiek zullen niet in de nieuw HTL geplaatst worden. VluchtelingenWerk is het daar mee eens, maar van belang is dat overeenkomstig de aanbeveling uit het rapport eerst een veel betere triage plaats vindt ten aanzien van psychische stoornissen, zodat mensen met ernstige psychische of psychiatrische problematiek niet ten onrechte in de HTL geplaatst worden. Daarnaast bepleit VluchtelingenWerk dat er geen minderjarigen, vrouwen en lhbt-ers in de HTL geplaatst worden, zeker nu het met de verdergaande en strak gehandhaafde gebiedsbeperking nog meer op detentie zal lijken en verblijf in een HTL voor deze kwetsbare groepen extra onveilig is.

VluchtelingenWerk pleit ervoor om geen minderjarigen, vrouwen en lhbt-ers in de HTL te plaatsen omdat verblijf voor deze kwetsbare groepen extra onveilig is en met name voor minderjarigen geen geschikte opvangvorm is. Ook moet het onderzoek vooraf naar bewoners met mogelijke ernstige psychische en psychiatrische problematiek worden verbeterd om te voorkomen dat zij ten onrechte in een HTL geplaatst worden.

Wij hopen dat u onze inbreng kunt gebruiken in het debat met de staatssecretaris. Voor een toelichting over verdere vragen zijn we uiteraard beschikbaar.

Met vriendelijke groet,

Abdeluheh Choho
Directeur VluchtelingenWerk Nederland

cc Mevr. A. Broekers-Knol, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid